

Sygn. akt II Ka 657/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska (spr.)
Sędziowie:	SO Agnieszka Karłowicz SO Anita Kowalczyk- Makuła
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Moniki Zimnoch – Branickiej

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2023 r.

sprawy **T. J.**

oskarżonego z art. 177 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 4 maja 2023 r. sygn. akt II K 1042/22

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. J. 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem kosztów obrony sprawowanej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego T. J. na rzecz oskarżycieli posiłkowych E. B. i P. B. po 840 zł tytułem zwrotu kosztów procesu związanych z udziałem ich pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 420 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w pozostałej części zwalnia go od wydatków stwierdzając, że ponosi je Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 657/23

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 4 maja 2023 r. w sprawie II K 1042/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
-----	-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
-----	-----	-----	-----	-----

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody przy nieuwzględnione ustaleni faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony T. J. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 177 § 2 kk jadąc samochodem ze znaczną prędkością i bez uprawnień, przy niedostatecznym uwzględnieniu znacznego przyczynienia się tego małoletniego pokrzywdzonego, który był bez opieki i kasku i tym samym wymierzenie oskarżonemu kary bezwzględnej, a nie jak należało przyjąć - kary mieszanej.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego okazał się niezasadny, co skutkowało nieuwzględnieniem apelacji.</p> <p>Na wstępie należy zauważyć, że obrońca kwestionuje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w zakresie ewentualnego przyczynienia się pokrzywdzonego do zaistnienia wypadku, co zdaniem skarżącego nie zostało uwzględnione przy wymiarze kary orzeczonej wobec T. J.. Zdaniem Sądu Okręgowego, zarzut ten, jak i przedstawiona na jego poparcie argumentacja są chybione. Bezsprzeczne jest, że pokrzywdzony A. B. w chwili zdarzenia miał ukończone 12 lat. Z art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r. poz. 1990 z późn. zm.) w zw. z art. 89 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. - Kodeks wykroczeń (tekst jedn.: Dz. U. z 2019 r. poz. 821 z późn. zm.) wynika, że ustawodawca uznaje dzieci począwszy od 7 roku życia za zdolne do kierowania swoim postępowaniem w sposób umożliwiający im unikanie zagrożeń w ruchu drogowym i nie wymaga nadzoru opiekuna nad małoletnim podczas jego poruszania się po drodze publicznej. Po ukończeniu 10 roku życia może zaś poruszać się rowerem bez nadzoru osób starszych. Jak wynika z zeznań P. B., pokrzywdzony znał podstawowe zasady uczestniczenia w ruchu drogowym, posiadał kartę rowerową i nie istniały żadne przeciwwskazania dotyczące samodzielnego przemieszczania się</p>	

przez niego po drodze publicznej. Obowiązku pozostawiania tegoż małoletniego pod opieką nie nakładały żadne przepisy prawne, zatem mógł być samodzielnym uczestnikiem ruchu. Podobna sytuacja zachodzi w związku z podnoszonym przez skarżącego faktem poruszania się pokrzywdzonego bez kasku ochronnego. Prawo nie zobowiązuje rowerzystów do korzystania z tej formy ochrony, a w przełożeniu na okoliczności niniejszej sprawy jednoznacznie należy podkreślić, iż pokrzywdzony przez ten fakt nie przyczynił się w żadnym stopniu do zaistnienia zdarzenia, natomiast wysuwanie wniosków o ewentualnych mniej poważnych skutkach wypadku w przypadku zastosowania takiej ochrony ma charakter polemiczny. Podobnie, należy odrzucić argument skarżącego dotyczący poruszania się pokrzywdzonego po przejściu dla pieszych na rowerze i wjechania pod koła samochodu, którym kierował oskarżony. W aktach sprawy znajduje się materiał dowodowy w postaci nagrania z monitoringu, który zarejestrował bezpośrednio przebieg zdarzenia i korelował z treścią depozycji świadków, zwłaszcza M. G.. Jak wynika ze wspomnianego materiału, pokrzywdzony nie wtargnął na przejście, ponieważ najpierw zszedł z roweru, aby upewnić się co do możliwości bezpiecznego przekroczenia jedni, wszedł na przejście, a następnie znajdując się już na pasach i widząc udzielone mu pierwszeństwo przez samochód znajdujący się na prawym pasie jezdni wsiadł na rower, zapewne w tym celu, aby szybko je opuścić. Nadmienić należy, że z opinii T. S. - biegłego z zakresu wypadków i zdarzeń drogowych,

wobec której nie zgłaszano zastrzeżeń podczas prowadzonego postępowania jasno wynika, iż bezpośrednią przyczyną zaistnienia wypadku było niezachowanie należytej ostrożności przez oskarżonego. Dla stwierdzenia przyczynienia się do wypadku nie wystarczy natomiast samo stwierdzenie naruszenia reguły ostrożności, ale należy wykazać, że to zachowanie w realiach badanej sprawy miało wpływ na zaistniałe zdarzenie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 2022 r. III KK 355/22 LEX nr 3482615). W okolicznościach rozpoznawanej sprawy brak jest podstaw do przyjęcia, aby fakt poruszania się przez pokrzywdzonego przez pewien odcinek przejścia dla pieszych na rowerze miało wpływ na zaistnienie zdarzenia. W odniesieniu do przestępstw polegających na naruszeniu reguł ostrożności ustalony musi być związek pomiędzy naruszeniem przez współuczestnika ruchu określonej reguły bezpieczeństwa a zmaterializowaniem się samego zdarzenia, zaistnieniem skutku, polegający na tym, że sprawca narusza tę regułę ostrożności, która miała zapobiec realizacji czynu zabronionego na tej drodze, na której w rzeczywistości on nastąpił (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2010 r., II KK 306/09). Niewątpliwie takiego związku w okolicznościach przedmiotowego postępowania nie można się doszukać.

Sąd odwoławczy nie podzielił także argumentów skarżącego obrońcy przedstawionych na poparcie wniosku o złagodzenie wymierzonej kary. Zaznaczyć należy, że za przestępstwo z art. 177 § 2 k.k., sprawca podlega karze pozbawienia

wolności od 6 miesięcy do lat 8. Wymierzonej oskarżonemu kary 3 lat pozbawienia wolności, przy uwzględnieniu stopnia naruszenia przez sprawcę reguł bezpieczeństwa w ruchu drogowym, ich wagi i natężenia oraz tragicznego skutku jego działania, nie sposób uznać za rażąco surową. Fakt posiadania przez oskarżonego małoletniego dziecka nie może wpływać na wymiar kary jako okoliczność łagodząca, gdyż z tej okoliczności można wręcz wywodzić większą odpowiedzialność, jaką powinien legitymować się oskarżony, a z prowadzenia samochodu bez wymaganych uprawnień, bez ukończenia kursu, a ponadto brawurowo, nasuwają się wnioski wprost przeciwne. Nie przekonuje też propozycja orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dłuższy, aniżeli orzeczono, z jednoczesnym orzeczeniem kary łagodniejszej, albowiem oskarżony dotychczas przez wiele lat poruszał się w ogóle bez wymaganych uprawnień, lekceważąc ten fakt, toteż wątpliwe w rezultatach w aspekcie wychowawczym i zapobiegawczym byłoby wydłużenie przedmiotowego zakazu kosztem orzeczonej kary. Reasumując należy stwierdzić, że Sąd meriti w sposób prawidłowy dostrzegł wszelkie okoliczności obciążające i łagodzące, a także nadał im odpowiednią rangę. Niewątpliwie, m.in. ze względu na skutki czynu, stopień jego społecznej szkodliwości należało uznać za znaczny. Na korzyść oskarżonego należy uwzględnić wyrażoną przez niego skruchę i chęć zadośćuczynienia za swój czyn, co zostało zauważone przez Sąd orzekający, jednak w świetle okoliczności tegoż

zdarzenia drogowego, przesłanki tej nie można przeceniać. Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy uznał, iż orzeczona kara, wspomniany środek karny i częściowe zadośćuczynienie niezamykające ewentualnego dalszego dochodzenia roszczeń na drodze postępowania cywilnego, stanowią adekwatne rozstrzygnięcie uwzględniające stopień społecznej szkodliwości czynu i zawinienia oskarżonego, wypełniając dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. i spełniając swoje cele, w tym zwłaszcza funkcję prewencyjną, co czyni zarzut i wniosek skarżącego niezasadnymi.

Na zakończenie rozważań należy zaznaczyć, że skarżący słusznie zauważył, iż Sąd Rejonowy błędnie wskazał w uzasadnieniu pierwszoinstancyjnego wyroku na możliwość ewentualnego odbywania kary w warunkach dozoru elektronicznego po odbyciu roku i 6 miesięcy kary pozbawienia wolności przez oskarżonego, co jednoznacznie przy orzeczonym wymiarze kary wykluczają przepisy kodeksu karnego wykonawczego w art. 43la § 1 pkt 1. Jednakże ta omyłka niewątpliwie ma marginalne znaczenie i nie miała wpływu na treść zaskarżonego wyroku, a same aspekty związane z wykonywaniem orzeczonej kary nie stanowią przedmiotu niniejszego postępowania.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu stosownej kary mieszanej zgodnie z art. 37b k.k. oraz w wyższym wymiarze zadośćuczynienia i zakazu

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>prowadzenia pojazdów, ewentualnie uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec niezasadności zarzut podniesionego przez obrońcę, wniosek apelacyjny nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p>Oskarżony zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Brak możliwości obrony jego praw; 2. Brak możliwości odbycia połowy kary z 3 lat w systemie dozoru elektronicznego, czego nie przewiduje kodeks karny wykonawczy. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty podniesione przez oskarżonego okazały się niezasadne i w konsekwencji apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Co do części wskazanych przez skarżącego kwestii, tj. przyznania się do winy, wyrażenia skruchy, ewentualnego przyczynienia się pokrzywdzonego z uwagi na poruszanie się bez kasku ochronnego oraz podnoszonych kwestii związanych z wymiarem orzeczonej kary, Sąd Okręgowy odniósł się w rubryce 3.1 (apelacja obrońcy oskarżonego), toteż nie ma konieczności powielania treści</p>		

niniejszego uzasadnienia w tym miejscu.

Oskarżony wskazał również, iż nie został poinformowany o terminie pierwszej rozprawy, a następnie przed drugim terminem rozprawy jego obrońca wypowiedział mu upoważnienie do obrony, o czym dowiedział się na rozprawie, co finalnie miało skutkować pozbawieniem go prawa do obrony, czyli obraży art. 6 k.p.k. Odnosząc się do pierwszej okoliczności należy zauważyć, iż o rozprawie w dniu 2 marca 2023 r. oskarżony został powiadomiony prawidłowo. Zawiadomienie przesłane na wskazany przez niego adres, nie zostało przez niego odebrane pomimo dwukrotnego awizowania przesyłki (k. 186). Oskarżony w toku postępowania został pouczony o obowiązku zawiadamiania o każdej zmianie miejsca zamieszkania lub pobytu trwającego dłużej niż 7 dni, w tym także z powodu pozbawienia wolności w innej sprawie (k.189-191). Zatem ewentualne ujemne skutki niedoreczenia mu zawiadomienia są wynikiem niezachowania przez niego należytej staranności i niedochowania przez niego obowiązków procesowych. Zaznaczenia wymaga, że pomimo nieobecności oskarżonego, w rozprawie uczestniczył jego obrońca. Sąd Okręgowy nie dopatrył się także uchybień ze strony obrońcy oskarżonego, które pozbawiłyby T. J. prawa do obrony w toczącym się procesie. Jak wynika z akt sprawy, obrońca wypowiedziała upoważnienie do obrony 21 kwietnia 2023 r. (cztery dni przed rozprawą), uzgadniając z oskarżonym, że ten zwalnia ją z pełnienia funkcji. Ponadto, oskarżony uczestniczył w kolejnej rozprawie, miał

<p>możliwość zapoznania się z aktami sprawy, składania wniosków i zgłaszania ewentualnych zastrzeżeń. Ustanowiono mu także na jego wniosek obrońcę z urzędu (k. 352). W związku z tym nie można przyjąć, aby jego prawa w toczącym się procesie zostały naruszone. Zważywszy na przytoczone wyżej okoliczności, również ten zarzut należało uznać za niezasadny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek apelacyjny oskarżonego został sformułowany w uzasadnieniu środka odwoławczego i dotyczył wymierzenia mu kary mieszanej w postaci 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne przez okres 5 lat, ponadto orzeczenia środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na 10 lat oraz środka kompensacyjnego w postaci zadośćuczynienia w wysokości 50.000 złotych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ze względu na bezzasadność zarzutów podniesionych przez oskarżonego, wniosek apelacyjny nie zasługiwał na uwzględnienie, co uzasadniono powyżej.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wskazano w rubrykach 3.1 i 3.2. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie dopatrył się uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. J. 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem kosztów obrony sprawowanej z urzędu w postępowaniu odwoławczym zgodnie ze stawkami określonymi w § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.
III	Zasądzono od oskarżonego T. J. na rzecz oskarżycieli posiłkowych E. B. i P. B. po 840 zł tytułem zwrotu kosztów procesu związanych z udziałem ich pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym według stawek wynikających z § 11 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.
IV	Zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 420 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zgodnie ze stawkami wskazanymi w art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym, natomiast ze względu na przesłanki wynikające z art. 624 § 1 k.p.k., tj. konieczność odbycia kary izolacyjnej oraz nałożone na niego w wyroku obowiązki o charakterze kompensacyjnym, w pozostałej części zwolniono go od wydatków stwierdzając, że ponosi je Skarb Państwa.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok w całości	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	Wyrok w całości

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana